

е не знаеха още колко имат да вървят, знаеха само колко са вървели – можеха да проверят по часовника. Но имаше ли смисъл? Решили да стигнат на всяка цена, двамата се провираха напред – високият няколко метра пред ниския, който ругаеше клоните. Понякога слънчевата светлина пронизваше гъсталака, падаше върху потния му гръб, та младият човек проклинаше слънцето – първия приятел на всеки телевизионен оператор. Камерата в ръцете му тежеше, но той вървеше, защото трябваше. Въпреки умората лицето му бе делово, каквито са обикновено лицата на операторите.

Режисьорът се чувствуваше по-добре – портативният магнетофон тежеше по-малко от камерата, – затова вървеше напред и проправяше пътя. Хубав, обгорял от слънцето, с глуповато лице, характерно за онези режисьори, на които не винаги нещата са им ясни, той въпреки всичко бързаше – просто предчувствуваше, че тъкмо днес ще открият най-интересния сюжет.

- Почакай! – извика операторът. – Да си отдъхнем.
- Ще отдъхнем по-горе.
- Не искам по-горе, искам тук!
- Добре де.

Режисьорът седна върху хладната трева. Операторът се приближи задъхано и се отпусна до него. Двамата забърсаха чела, загледани във вековната гора. Под сплетените клони беше тихо, прохладно.

– Доволен съм от разходката – рече режисьорът и измъкна цигара.

Но не виждам края! – отвърна операторът.

– Според обясненията полянките са някъде близо.

– Ако вярваш на обяснения.
– Да се надяваме.
– Току-виж, че гората свършила, а няма нито полянки, нито дяволи.

– Да се надяваме, казах!.. Три или четири полянки. Така разправят.

– Разправят си!..

Операторът се излегна по гръб и метна крак върху калъфа на апаратурата. След това подгъна якето под главата си.

– Който иска, да върви! – рече той. – Аз оставам. Това не е гора, а джунгла.

– Ще ми позволиш ли да разузная?

– Препоръчвам ти.

Режисьорът се изправи и трепна. Усети, че някой го наблюдава. Да, в клоните една катеричка гризеше нещо и го наблюдаваше. Той й махна, тя захвърли остатъка от закуската върху главата му и изчезна. Режисьорът се наведе и вдигна шапчица от желъд. По навик от детството напъха палец в шапчицата и тръгна.

Няколко минути за оглед му бяха достатъчни. Върна се ободрен.

– Това ли ти беше разузнаването? – запита сънливо операторът.

– Дойдох да ти доложам, че след стотина метра гората оредява.

– Кой ти каза?

– Видях с очите си.

– А полянка видя ли?

– Не, но предполагам...

– Днес работим само с предположения – замърмори операторът и се изправи.

Той отърси якето си, вдигна апаратурата и даде знак на колегата си да мине пред него, подчертавайки, че операторите трябва да крачат след режисьорите.

Повървяха и спряха. Режисьорът се заоглежда.

Ако до пет минути не излезем от тази джунгла, ще полудея! – заяви операторът. – Нали казваше...

– Чуй! – прекъсна го режисьорът.

Операторът се послуша, но не чу нищо.

– Чуваш ли?

– Не. Какво?

– Птиците!..

– Не съм дошъл за птиците.

– Чуй как пеят!..

– Ох!..

След малко гората наистина оредя, пътешествениците изплуваха сред замайваща светлина, а точно пред тях се откри зелена полянка.

– Викторе!

– Видях!.. Не дрънкай, а върви!

Щом излязоха от гората, операторът нарочно застана в средата на полянката, точно в центъра, и захвърли камерата.

– Мислиш ли, че е тази? – запита най-после той.

– Да се надяваме.

– Днес само се надяваме... Защо зареждаш магнетофона?

– Ще запиша птиците.

– Това е добре. – Операторът съблече ризата си. – Да не останем обаче само с птиците.

– И все пак... Все едно, че сме почнали работа.

– Това не е работа... Птичи песни колкото щеш.

– Но не такива.

– Какво ще правим сега?

– Знам ли! – Режисьорът съблече якето и ризата си. – Според сведенията полянките са няколко. Предлагам да оставим багажа и да проучим местността.

– Без багаж мога да вървя до вечерта.

– Така те искам.

– Но ако няма други поляни, ще ти трия сол на главата.

– Представяш ли си, ако ги открием?

– А как да ги открием?

– Много мърмориш.

– Кое ти гарантира, че тази полянка е едната?

– Трябва да бъдат четири, може би пет, а може и шест.

– Още по-зле!..

– Хайде!

Членовете на експедицията тръгнаха срещу слънцето. В края на полянката режисьорът се обърна и хвърли поглед на магнетофона си. Беше доволен. Стори му се, че всичките песни на гората се изсипват върху лентата.

В продължение на няколко минути полянката остана безлюдна, докато...

Аз съм Димби, Димби, Димби.

Аз съм Димби, Димби, дом.

Скоро се появи самият Димби. Лично. Оказа се, че е той.

*Аз съм Димби, Димби, Димби.
Аз съм Димби, Димби, дом!..*

Но какво е това?.. Димби спря изненадано. Сред полянката стояха две непознати неща от неизвестен произход. Той никога не бе виждал подобни неща нито тук, нито другаде. Животни ли бяха, растения ли, или пък нещо друго?.. Какво друго можеха да бъдат? Да са предмети – не са, понеже Димби не знаеше какво е това предмет. Да са същества – не са, понеже Димби не знаеше какво представляват и съществата. Докато се чудеше какво ли могат да бъдат нещата, внезапно прозвуча песента на Домби:

*Аз съм Домби, Домби, Домби.
Аз съм Домби, Домби, дим!*

Когато Домби се появи, Димби му направи знак да млъкне, но Домби държеше да си изпее песента:

*Аз съм, Домби, Домби, Домби.
Аз съм Домби, Домби, дим!*

– Кажи сега!

– Виж.

Домби разгледа апаратурите и каза:

– Видях.

– Какво е това?

– А сега де!.. Какво може да бъде?

– Това може да бъде само Мокси – отвърна Домби.

– Какъв Мокси? – учуди се Домби.

– Чуй.

Двамата се ослушаха и доловиха песента:

Аз съм Мокси, Мокси, Мок...

Напрегнаха слух. Нищо. Песента бе секнала.

– Защо не пее? – запита Домби.

– Сигурно е видял някой трън – рече Домби. – Сега го яде.

Почакаха и песента наистина се възстанови. Мокси се появи с думите:

Аз съм...

- Мокси, ела! – прекъсна го Димби.
- Кажи, Димби.
- Според теб...
- Не знам – отвърна бързо Мокси, защото бе видял всичко. – Предлагам да бягаме. Това нещо ми напомня за Не пипай куфара.
- И аз казвам да бягаме! – съгласи се Домби и се приготви да офейка.
- Не бързай! – рече Димби. – Вижте добре. Не прилича на куфар.
- Вярно – съгласи се Мокси. – Куфарите изглеждат другояче.
- Тогава?
- Предлагам да не пипаме – рече Домби.
- Да ме убиеш, не пипам – рече Димби, – но какво ли може да бъде?
- За пипане и дума да не става – намеси се Мокси. И без това обещахме – никакви приключения. Който иска приключения, да върви да ги търси. На мен ми се живее
- Кой ти говори за приключения? – рече Димби – Не съм чул тук някой да предлага такова нещо.
- Но като гледам тези неща, веднага ми замирисва на приключение.
- Мокси, млъкни! – скара му се Домби. – Обещахме дори да не споменаваме думата.
- Да, но... като гледам тия неща...
- Откъде знаеш, че са неща?
- Какво друго?
- Могат да не бъдат неща.
- Тогава са предмети.
- Не се знае. Ти виждал ли си предмети?
- Не, но може би изглеждат така.. А ти виждал ли си?
- Не съм, но един ден за малко щях да видя
- Замълчаха и за всеки случай отстъпиха две-три крачки назад.
- Най-добре е да се обърнем с гръб – предложи Димби и се обърна.
- Другите го последваха. Вече никой не виждаше предметите или нещата.
- Хубаво е, нали? – рече най-после Димби.
- Кое? – поиска да знае Домби.
- Хубаво си живеем без... такова, нали?

– Идеално! – съгласи се Домби. – Това е живот!.. Стоим, говорим, къпем се, пак си говорим, пак се къпем, после си говорим за нещо друго, после си мълчим за нещо друго...

– Откакто започнахме този начин на живот – намеси се Мокси, – се родих отново. На душата ми е леко, приятно, непрекъснато ми се пее.

– Кога ще си говорим като в опера? – запита Домби. – Нали бяхме решили....

– Още сега – рече Димби. – Когато поискаме...

– Димби – намеси се бързо Мокси, – не се обръщай назад!

ДИМБИ (запява като в опера): Не се обръъъъщам!

ДОМБИ (запява): Обърна сеее. И аз видях, че се обърнаааа!

ДИМБИ (пее): Такаааа, така ти се е сторило!

МОКСИ (пее): И аз... И аз видях, че се обърнаааа!

ДИМБИ (пее): Направил съм... Направил съм го несъзнателнооо!

ДОМБИ (пее): А обещахмее, че няма, няма, няма дори и несъзнателнооо!

ДИМБИ (пее): Осъзнавам... Добре. Осъзнааавам грешката си. И обеща... и обещаа... и обещаааавам!..

МОКСИ (пее): Той обещаа!.. Чухте ли?.. Той обещааа.

ДОМБИ (пее): Чухме, дааа!.. Той обещааа!.. Обеща да не се обръъъща!

ДИМБИ (пее): Не трябва ни на нас подобни съблазняващи предмеети...

ДОМБИ (пее): ...които, докато се сеетим...

ДИМБИ (пее): ...ще ни вкарат, вкарат в някое ужаасно приклюуучение.

– Той каза приключение! – възмути се Мокси, без да пее.

– Не казах, а изпях думата! – заоправдава се Димби. – Така може.

ДОМБИ (пее): Така може... Дааа, така моооже!.. Това е друууго!

ДИМБИ И ДОМБИ (пеят в дует): Така можее!.. Можее!.. Можее така!

– Не може! – извика без пеене Мокси.

– Мокси, какво ти стана? – учуди се без пеене Димби.

– Не искам приключения! – изкрещя Мокси. – Стига!.. Малко ли ни беше? Малко ли треперихме, преди да отворим куфара?.. Ами какво треперене падна, докато разберем, че Чими е жаба?..

– А после? – подкрепи го Домби.

– Майчице, какъв страх набрах с вълка!.. – Мокси почти се разтрепера при спомена за вълка. – Заедно с Червената шапчица можеше да изплюска и нас.

– Да не говорим за Къртицата! – забеляза Домби. – Плени ни и смяташе да ни държи в дупката докато умрем!..

– Не споменавай за нея! – добави Мокси. – Тогава падна най-големият страх и само като си помисля, отново се разтрепервам...

– А какъв бой изядох! – въздъхна Домби. – Да ви покажа ли гърба си?

– Моля ти се! – рече Мокси. – Като круша се търкаляше по земята.

– И всеки ме налагаше, налагаше...

– Да, Домби!.. Ужасно беше!.. А от една седмица живеем чудно!.. Нито опасности, нито страх...

– Да де... Казахме вече – къпем се, разговаряме, разхождаме се, пак разговаряме и чакаме да се мръкне, да си легнем.

– Е – въздъхна Димби, – наистина мръква бавно, а с приключения не можеш да разбереш кога минава времето, но...

– Какво? – настръхна Домби.

– Нищо – въздъхна повторно Димби.

– Не – възмути се Домби. – Ти искаше да кажеш нещо... Мокси, искаше ли да каже нещо?

– Доколкото разбирам от намеци, той си го каза.

– Какво казах?

– Е...

– Кажи де, кажи какво казах?

– Добре де, нищо не каза.

– Искам да знам какво толкоз съм казал!.. – Лицето на Димби изразяваше обида. – Искам да ми се каже какво съм казал!..

– Димби – подхвана кротко Мокси, – признай си!..

– Какво, какво да призная?

– Е... Ти каза, че с приключения е по-интересно, отколкото без.

Димби подскочи:

– Домби, казах ли подобно нещо?

– Е, не го каза точно, но се подразбра.

– Какво се подразбра?

– Че с приключения е къде-къде по-интересно!

Може би спорът щеше да продължи повече, ако в същия миг Мокси не се развика, та дори се разплака като дете:

– Не искам приключения!.. Не искам Лиско!.. Все той ги измисля!.. И все такива... опасни!.. Дето все треперим и...

– Стоп! – прекъсна го Димби.

– Какво? – учуди се Мокси.

– Спомена името му!

– Да, Мокси! – намеси се Домби. – Ти спомена името на оня, дето обещахме дори да не го споменаваме.

– Този, дето ни докара най-голямото треперене – поясни Димби.

– И дето винаги забърква кашите – допоясни Домби.

– И все със смъртна опасност – още повече дообясни Димби.

– Така ли? – учуди се Мокси. – Че как съм могъл?

– Не знам, но чухме името му.

– Съжالياвам – призна си Мокси. – Извинявам се.

– Ти и вчера...

– Какво вчера?

– Се опита...

– Какво се опитах?

– Да го споменеш... Домби е свидетел.

– Така ли? – направи се на учуден Мокси. – Чудна работа.

– Да, Мокси – продължи Домби. – Вече цяла седмица, откакто...

Нали разбираш?.. И все ти, все ти.

Мокси беше съкрушен. Заяви, че не знаел как се е получило на практика, и обеща занапред да не споменава такова име.

– Моля те! – помоли се Домби

– И аз те моля! – апелира Димби. – Защото, ако почнем да го споменаваме...

– Знам! – прекъсна го Мокси. – Не е желателно.

– Споменаваме ли го, ще поискаме и да го извикаме... А тогава знаеш какво става.

– Знам, само бели.

– Да не говорим за него!.. Стига за него!..

– Много злини ни донесе – призна Мокси. – Дойде ли и – хоп! – ще забърка някое приключение.

– Някоя каша! – подчерта Домби.

– Така де. Другите как си живеят без приключения.

– Ами на нас лошо ли ни е сега?

– Аха... По цели дни спокойствие, разговори, времето тече приятно... Лично аз например не треперя от страх за живота си... А с Лис... А с него...

– Мокси, внимавай!

– Извинявайте!

– Да, ама все ти!

– Сякаш не можем да говорим за друго – предложи Домби.

– Защо да не можем – отново се съгласи Мокси. – Стига да искаме. Като си кажем, че вече няма да говорим, няма да говорим. Ще говорим за нещо съвсем друго...

– Например... за... Кажи за какво? – попита Домби.
– За всичко! – отвърна Мокси. – Например... за... Изобщо!..
– Стига да искаме! – рече Димби.
– Ами хайде де! – предложи Домби. – Само говорим да говорим, пък не говорим за туй, дето трябва да говорим.

Понеже всички млъкнаха, Димби предложи да се разотидат, да се върнат след пет минути и да говорят за съвсем други неща, например... Димби и Домби се съгласиха. Димби каза, че отива нататък, а Домби каза, че има работа на обратната страна.

Щом си отидоха, Мокси започна да се пита дали пет минути не са много за някого, който е останал сам на полянка в присъствието на две непознати същества, които могат да се окажат и предмети, или пък в краен случай – нещо друго. Все пак той се приближи към апаратурите и се опита да ги помирише отдалеч. Отдалеч те не миришеха на нищо. Тъкмо започна да съжالياва, задето е предпочел да остане сам на полянката. Димби се появи.

– О, Мокси, ти ли си? – запита Димби.
– Да... О, Димби, ти ли си?
– Аз съм. Какво правиш тук?
– Нищо.
– Кажи, че правиш нещо – подсказа му Димби.
– Какво например? – заинтересува се Мокси.
Но ето че влезе и Домби.
– Ооо, Димби и Мокси, вие ли сте? – извика Домби.
– Ние сме – отвърнаха Димби и Мокси.
– Здравейте!
– Здравей, Домби!..
– Какво правите?
– Какво да кажа? – запита Мокси.
– Каквото искаш – подсказа му Димби.
– Добре – обърна се той към Домби. – Домби, питай пак.
– Мокси, какво правиш? – запита повторно Домби.
– А бе, как да ти кажа... Стоим си тук с Димби и се чудим дали да започнем някое приключение... Стоп!.. Не така!.. Сбърках ли?
– Ти си наистина магаре! – ядоса се Димби.
– Да, но Лиско никога не ме е наричал магаре... Пак ли?..

Димби и Домби се заразхождаха ядосано край него, размахваха ръце, тюккаха се, питаха се какво да правят.

– Извинявай, ама си непоносим!
– Такъв съм и си го знам – отчая се Мокси. – Не мога да дам насока на един разговор... Освен това целият ми живот е свързан с него.

Каквото съм правил, с него съм го правил... Ех, какво ли не сме правили с него!

– И ние сме правили, но си мълчим.

– Че говорете!.. Защо мълчите?

– Ох, Моксиии!.. Нищо не си разбрал!.. Нали бягаме от него, нали не искаме да го погледнем, нали знаем, че само той ни вмъква в беди...

– Със смъртна опасност! – добави Домби. – Все приключения! Не можем да си гледаме живота от тях!

– А виж сега колко добре си живеем без него, говорим си, после се къпем, разхождаме се, после пак си говорим, спокойно, без опасности за живота.

– Нито вълци, нито къртици! – добави Домби.

– Прави сте! – извика убедено Мокси. – Този подлец Лиско... Ох, пак!.. Излага ни на смъртни опасности с голям риск за живота!

– Но пак спомена името.

– Да, но го нарекох подлец.

– Не може повече! – кипна Домби. – Не може с Мокси! Ще се разсърдя и ще си отида!..

– Защо? – запита Мокси.

– Казахме, че няма да говорим за него, пък все за него!

– Няма вече! – отсече Мокси. – Пу!.. Няма вече!

– Край! – рече Димби. – Нито дума!

– Ще видим – рече Домби и отново заплаши, че ще си върви.

Димби започна да го успокоява, а Мокси млъкна жестоко.

След като се успокои, Домби запита Мокси защо мълчи.

– Вгълбявам се и мисля – отвърна магарето. – Питам се защо е така? Защо го викаме?.. Съберем се и първата ни работа е да го извикаме.

– Да, но вече не го викаме.

– Цяла седмица не сме го викали.

– Това се питам – продължи сякаш на себе си Мокси. – Уж не го, пък говорим само за него.

– Хайде, млъкни!

– Да мълча е лесно, ала нещо в главата ме човърка и искам да знам защо е така?

– Защо? – учуди се Димби. – Аз например си мисля за нещо друго.

– За какво?

– Освен това... А бе, Домби, как мислиш?.. Ох!.. Яд ме е!

– Кажи, кажи!

– Яд ме е!.. Как мислиш, Домби, защо той не дойде при нас?

– Притрябвал ли ти е?
– А, не... Но представи си, ако дойде и ние веднага му кажем, че не искаме да знаем за него? А?.. Понеже му се сърдим, а?.. Понеже ни е омръзнал, задето ни излага на смъртни опасности... Представяш ли си, ако му кажем така?.. И да му кажем, че искаме да живеем спокойно, понеже...
– Понеже!.. Ясно! И млъкни!
– Ох, умирам да се появи! – изтърси Мокси.
– Защо? – запитаха го едновременно.
– Ами... Да му кажем, че го презираме и че не искаме да го знаем!
– Но не се появява – въздъхна Димби.
Мокси ги погледна малко особено:
– Мисля си дали не трябва да го повикаме...
Димбидомбевците изкрещяха, но Мокси продължи...
– ...и да му кажем колко го презираме, а лично аз ще му кажа, че не искам дори да го знам.
– Всичко да му кажем! – присъедини се Димби.
– Право в лицето! – присъедини се Домби.
– Да му дадем да разбере!
– Да му натрием носа!
– И да види колко хубаво си живеем без него!
– Но няма да го повикаме!
– Понеже си имаме гордост!
На това място Мокси се намръщи:
– Добре де, как ще разбере, че имаме гордост?
Димби и Домби замълчаха. Мокси продължи:
– Как ще му докажем, че притежаваме такова нещо, без да го повикаме?
– А, Домби? – запита Димби.
– Не знам – отвърна Домби.
– А трябва!.. Мокси е прав.
– Че да го повикаме и...
– ...да му докажем, че имаме гордост!
Всички усетиха, че всъщност им олеква, но не го изявиха. Първи наруши мълчанието Мокси:
– Тогава... – погледна ги плахо и все пак добави: – да го повикаме, а?.. – Двамата продължаваха да мълчат. – За да му го кажем.
Димби вдигна рамене:
– Повикай го ти, ако искаш... Лично аз не мога, имам си гордост.
– И аз! – заяви Домби.
– А аз нямам ли?

– Е, твоята работа е друга.

– Защо?

Димби и Домби се впуснаха да обясняват на Мокси, че и той си има гордост, но може да си позволи лукса, когато иска, да няма; той отново попита защо, те се объркаха още повече и накрая млъкнаха, тъй като Мокси непрекъснато питаше защо.

И все пак някой трябваше да се откаже от гордостта си, затова Димби започна отдалече:

– Умирам да натрия мутрата на Лиско!

– А аз носа! – рече Домби.

– Тогава го извикайте да му натрием и мутрата, и носа – предложи Мокси.

– Ти си му по-стар приятел.

– Не!

– Ако го повикаш, на бърза ръка ще му натрием носа и мутрата, ще му смачкаме фасона и ще го пуснем със зяпнала уста!

– Не! – заинати се Мокси. – Вие го повикайте, а аз ще му натрия мутрата!

Отново замълчаха, а страшно им се искаше да повикат бързо Лиско и да го ликвидират.

– За последен път те питам: ще го повикаш ли? – запита Димби.

– Не.

– Е, щом не иска... – На лицето на Домби се появи решителност.

Той отвори уста да извика.

Мокси не можа да разбере защо го изпревари:

– Лискоооо!

Тишина.

– Лискооооо!

Нищо.

– Лискооооооооооо!

Абсолютна тишина. Този път млъкнаха и птиците.

– Не се обажда – доложи Мокси, сякаш другите не знаеха това.

– Лискоооооо! – провикнаха се едновременно Димби и Домби. И тъй като никой не им отговори, те повториха и потретиха. Намеси се и Мокси. Сега викаха тримата:

– Лискооооооооооооооо!

Отнякъде изскочи Чими:

– Защо викате?

– Това си е наша работа.

– Какво сте се развикали?

– Не е твоя работа!

– Аз си имам работа, но защо викате?..
– Върви си по пътя!
– Не оставяте народа да спи бе! Развикали сте се като... не знам какво!

– Не разбра ли, че викаме Лиско?
– Да, ама много викате!.. Овикахте всичко!
– Виж какво, махай се, защото...

Димби тръгна застрашително към жабока, който му каза решително и право в лицето:

– Добре де, ще се махна!.. Извинявайте!

Чими се отдалечи малко и се обърна:

– Ако ви чуя още веднъж...

– Какво? – тръгна към него Домби.

– Такова! – направи крачка назад Чими.

– Ще те напъхам във варела!

– Да, ама аз ще си отида, да видим какво ще напъхаш във варела... Ще пъха във варела!.. Така се пъха то!.. Ще плаши с варела!.. Мен – с варела!

Чими се отдалечаваше, отдалечаваше, гласът му замираще, замираще...

– Какво да правим? – обърна се Димби към приятелите си. – Не се обажда.

– Хм! – отвърна Домби.

– Казвай! – настоя Димби.

– Ще кажа – почеса се Домби. – Според мен, а мисля, че и според Мокси, а може би и според теб, Димби, този, когото не искаме да наричаме с името му, а всъщност си се казва Лиско, защото така му е името, може би също ни е сърдит, не иска да дойде и по този начин няма да можем да му докажем колко сме му сърдити.

– Не го усуквай! Какво да правим?

– Казах от ясно по-ясно: трябва да... такова... да... нали разбирате?

– Не разбираме.

– Да... таковаме.

– Да каковаме?

– Да отидем при него, глупаци!.. Толкоз ли не разбирате!

– Така кажи! – отдъхна си Димби и дори не помисли да се обиди, задето го бяха нарекли глупак. – Веднага да идем при него, да му кажем колко сме му сърдити и че не щем да го знаем...

– Защото, ако не отидем, той как ще узнае, че не щем да го знаем!

– И хем ще му натрием носа!

– И мутрата!

– И ще му смачкаме целия фасон!

– Тръгваме ли?

– Тръгваме!

– Сега ли?

То се знае, че сега. Тримата вече изгаряха от нетърпение за мъст – да накажат виновника за тяхното непрекъснато треперене, за унизителния страх, на който бяха подлагани, да не говорим за смъртната опасност. Не усетиха как припнаха по пътеката, на едно място пресякоха гората, минута по-скоро, колкото може по-бързо да бъдат на Малката Полянка, при Лиско, и да му дадат да разбере, че вече не той, а те, и разни подобни! Че повече няма да... а обратното...

Лиско седеше на любимия си пън и мислеше.

Димби спря, Домби се удари в гърба му, а Мокси ги тласна силно и едва не ги събори. Всеки направи знак за мълчание, погледнаха замисления си приятел, спогледаха се.

Макар и с гръб към тях, Лиско им се стори доста дълбоко замислен и дори тъжен.

Димби се почеса, след това се почеса и Домби, а Мокси поклати озадачено опашка.

– Така му се пада! – прошепна Димби. – Тъжно му е... Разбрал е, че му се сърдим и че не искаме да знаем за него.

– Да е мислил на времето – прошепна Домби. – И никаква милост!

– И дума да не става за милост! – прошепна Мокси. – Ще го ликвидираме!

– Кой ще говори пръв? – прошепна Димби.

– Който пита – прошепна Мокси.

– Добре – прошепна Димби. – Лиско!

Лисичето не наруши позата си.

– Не те чу – прошепна Домби.

– Ей, Лиско!..

Напразно чакаха. Нищо не стана. Никой не се обърна.

Домби не изтряя:

– Дошли сме да ти кажем, че ние ти се сърдим повече!

– И не искаме да те знаем! – обади се Мокси.

– Защото си един никакъв Лиско! – допълни Димби.

– Докарваш ни само беди!

– Затова сме дошли, разбра ли, да ти натрием носа и да си вървим!

– И ако ни се сърдиш, ние ти се сърдим повече. Никога няма да ни хванеш за лудории...

– ...и приключения...

– ...да ни излагаш на опасност...

– ...и непрекъснато да ни треперят гащите!.. Добре ли го казах?

– Точно така, Мокси!.. – потупа го по гърба Димби. – Това да го знаеш от нас, разбра ли?

– Колкото и да се молиш, няма да тръгнем с теб!

– Дори до реката!

– Защото още помним Вълка!

– И Къртицата, която искаше да ни държи под земята до края на живота!

Според Димби, пък и според Домби, а може би и според Мокси бяха му казали всичко. Напразно се замисляха какво друго да му кажат. Да, това бе почти всичко и ако трябваше още, можеха да започнат отново. Тримата ликуваха. Ясно, че Лиско е съкрушен. Дори не се обръща, не смее да ги погледне в лицата. Но това бичуване бе толкова сладко за тях, че Димби не се стърпя и подхвана още веднъж:

– Разбра ли?

– Натрихме ли ти носа?

– И мутрата!..

– Нека ти е мъчно сега.!

Лиско не трепна и този път.

– Лиско, чу ли? – провикна се Димби.

Но преди да се провикне втори път, Лиско се обърна и ги видя.

– О, вие сте тук? – продума тихо той. – Какво правите?

Димби, Домби и Мокси се спогледаха.

– Какво правим не те интересува! – рече Димби.

– Всичко ти го казахме както го чу! – добави Домби.

Лисичето сякаш изплува от дълбочината на някакъв сън.

– Извинявайте – отвърна Лиско, – но цяла седмица бях зает и не можех да ви се обадя... И още съм зает. Ако можете да пазите тишина, останете – ако не можете, идете си, докато ви потърся.. И пак извинете. Налегнали са ме страшни мисли. Разсъждавам по една извънредно важна работа... Оставете ме да я обмисля докрай...

Последното изречение бе казано с гръб към тях.

– Домби, чу ли? – запита Димби.

– Ще се пукна от яд! – отвърна Домби.

– И аз! – рече Мокси.

– Тоя какво си мисли?

– Моля? – запита внезапно лисичето.

Тримата изтръпнаха и се смутиха, но бързо размениха погледи, Димби кимна и щеше да каже нещо решително, но се отказа.

И пак Мокси:

– Виж какво, дошли сме...

– Мокси, остави за какво сте дошли!.. – помоли Лиско. – Не губете търпение. Измисля ли всичко, ще ви повикам сам. Нямате си представа колко е сериозна работата.

Мокси погледна приятелите си, а после се обърна към гърба на лисичето.

– Как мислиш – започна иронично той, – много ли е сериозна тази работа?

– Извънредно – отвърна Лиско.

– Аха!.. Някоя, така... неочаквано сериозна работа, нали?

– Да, Мокси! – Изглежда, че приятелят им не можа да схване иронията. – От голяма важност за човечеството.

– Аха, човечеството!

– Сега пък човечеството! – Домби беше на прага на кипенето.

– Хайде, приятели, оставете ме! – Лиско се молеше искрено. –

Ще ви потърся.

Домби вече кипеше, а Димби се чудеше дали има по-учтив начин на изгонване от този, да ти кажат, че ще те потърсят допълнително. Мокси, който не разбираше много-много нещата, почти се зарадва, че щом му дойде времето, Лиско ще го потърси сам. Тримата се гледаха и се чудеха как да си тръгнат. Но Домби не издържа и каза:

– Нахалник!

Една дума, която можеше да постави началото за натриване на носа. Тримата почакаха, но тъй като Лиско не отвърна нищо, обади се Димби:

– Така де, това си е чисто нахалство!

– Моля?

Лиско сякаш отново изплува от съня си.

– Нищо! – отвърна бързо Домби.

– Нищо, нищо, Лиско! – отвърна Мокси. – Продължавай да си мислиш.

– А можем ли да знаем за какво мислиш? – запитва Димби.

– Вече цяла седмица? – добави Домби.

Лиско се обърна към тях без усмивка (това беше най-странното), погледа ги известно време, сякаш да се увери, че говори именно на приятелите си.

– Ужасни сте! – въздъхна той. – Не ме оставяте да го измисля докрай. Но тъй като настоявате, ще ви кажа... От някакъв пътуващ зоопарк е избягал един питон.

– Така ли? – запитва и този път с ирония Домби.

– Да.

– Сериозно ли? – запитва Димби.

– Уви... Това е самата истина.

– Не думай! – изненада се Мокси. – Това е почти невероятно. Виж, да избяга маймунка – може, маймунките просто хукват и бягат, но питон!.. Не, невъзможно!.. Какво е това питон?

– Нещо голямо – отвърна лисичето.

– Колко голямо? – запитва Димби.

– Много.

– Добре де – намеси се нетърпеливо Мокси, – около колко голямо?

– Едва ли можете да си го представите... Около десетина метра. Дори повече.

– Доста голямо нещо – съгласи се Димби. – Десет метра колко са?

– Какво представляват? – поиска да знае и Мокси.

– Това е голямо количество – отвърна Лиско. – Представете си един метър.

– Е?

– И го умножете по десет. Тогава ще разберете колко голямо нещо е питонът... Някои твърдят, че е по-голям, други разправят, че е още по-голям от питона, за който разправят първите, които се

съгласяват с вторите, защото никой не е отишъл с метър да го мери... Важното е, че е избягал.

– Лиско!

– Кажи, Домби.

– Като е избягал, да си избяга... Който може – да бяга.

Лиско се засмя и това го поразведри, може би чак от този момент той стана истински участник в разговора.

– Успяхте да ме развеселите – призна си той. – Затова ви обичам. Мисля, че затова са приятелите. В тежки моменти на размисъл да дойдат и да те развлекат... Както стоите пред мен и задавате наивни въпроси, знаете ли, подозирате ли поне малко какво значи един питон да бъде на свобода?

– А бе, Лиско, не разбра ли, че ние не знаем какво е това питон? – изтърси откровено Мокси. – От един час се разправяме за разни избягали питони, а не знаем какво представляват дори питоните, които не са избягали.

– Какво? – учуди се Лиско.

– И аз не знам – призна си Димби.

А Домби заяви, че някога, преди много време, знаел, но сега не си спомня, понеже е забравил.

– Ех, приятели! – въздъхна лисичето. – Питон!.. Това е... И децата го знаят... Това е нещо извънредно голямо.

– Е, сега разбрах – рече Мокси.

– Така кажи – рече Домби. – А живо ли е това нещо?

– Добре, че дойдохте – засмя се Лиско на глас. – Питонът е нещо много живо. Повече, отколкото можете да си представите.

– Добре де, предмет ли е, или нещо обратно?

– Може би е същество?

– Или пък някое десетметрово вещество?

– Не е нито предмет, нито обратното на предмет, нито същество, нито вещество – отвърна весело Лиско. – И на мен не ми е ясно, но знам със сигурност, че питонът е чудовище.

– Чудовище? – извикаха едновременно и тримата.

– Ами да... Най-обикновено огромно чудовище... Къде отивате?

Димби каза, че си отиват, понеже им станало напълно ясно.

Домби каза, че си тръгват, тъй като са дошли само да го видят.

Мокси каза, че когато някой се задълбочи в мислене, не бива да го безпокоят и му пожела приятно мислене за питона.

– Но не разбирам! – протестира Лиско. – Дойдохте, разбъркахте мислите ми и си отивате.

– А бе ние дойдохме за друго, но карай да върви! – каза Димби.

- Довиждане! – каза Домби.
- Чакайте! – извика рязко Лиско.

Димби и Домби спряха до първия храст, зад който смятаха да кривнат.

- Къде е Мокси? – запита Лиско.
- Оттук се вижда като малка точка – отвърна Димби.
- Повикайте го!
- Моксииии! – извика Димби. – Ела! Лиско те вика.
- Мани тая работа! – извика Мокси отдалеч. – Да не съм луд!
- Не ще – доложи Димби.
- Пък и ние си отиваме – доложи Домби.
- Тогава довиждане!

Лиско им показа гърба си.

Димби и Домби дори не помислиха, че това е обидно. Тяхното единствено желание бе да се докопат до храста. Щом се скриха от погледа на лисчето, Домби драсна като ужилен, но и Димби не се подвоуми. Като бягаше зад приятеля си, Димби се чудеше как това пълничко момченце в подобни моменти тича по-добре и от шампион по бягане през пресечена местност.

Бегачите стигнаха при Голямата Полянка, където ги чакаше Мокси.

- Мокси, защо избяга? – запита задъхано Домби.
- Оня е луд, ще знаете!.. Не разбрахте ли? Отново замисля нещо.
- И на мен ми се стори, че замисля – рече Димби.
- Че той си го каза... Мисля, вика. Разбърквате мислите ми, вика.

Значи замисля нещо.

- Наистина, Мокси. Добре, че избягахме.
- Да, но нали щяхме да му натриваме мутрата или носа?

– Мани тая работа! – рече Мокси. – Не ме интересува. От такъв – далеч! Какво ще му натриваш и обясняваш?.. Не виждаш ли – отиваме да му натрием носа, а той: вие ли сте, вика... Говорим му цял час, натриваме му носа, а той: мисля, вика.. Най-добре да си ходим на реката.

- Хайде!.. Цял живот няма да се занимаваме с него.
- Домби. Какво е това питон?
- А, някакво чудовище, Димби.
- И то избягало.
- И то не от другаде, а от зоопарк.

– Най ме е страх от чудовища – заяви Мокси. – Не знам да има нещо по-страшно от чудовищата.

Те разговаряха дълго по този въпрос и за сетен път се убедиха, че Лиско е неразбираем, упрекнаха го, че хвърчи по облаците, някой каза, че е проклет, защото само проклетите личности могат да забъркват каши с вълци, кюфари, къртици, а на всичко отгоре и с чудовища. Щом се върнаха на темата за чудовищата, дойдоха до заключението, че чудовищата са още по-страшни, отколкото са мислили досега, и Мокси рече:

– Вижте какво.

– Какво? – запита Димби.

– Не ми се ходи до реката...

– Защо?

– Внезапно реших да се прибера у дома и да не излизам известно време.

– Взе ми думата от устата – заяви Домби. – Тъкмо щях да ви кажа да отидете сами до реката, понеже реших да се прибера у дома. Понякога у дома е по-приятно, отколкото на реката. Седиш си у дома, гледаш през прозореца, излегнеш се, много е приятно у дома... Така че вървете на ре...

– То пък една река! – рече Димби. – Откога мечтая да си постоя у дома и който ме потърси, да се учуди и да каже, а, какво търсиш у дома си, просто невероятно, а аз да му кажа, че обичам невероятните неща... Довиждане!

– Димби!

– Какво, Домби?

– Предлагам да си вървим тримата накуп.

– Идеята ми харесва – забеляза Мокси. – Добре ще е да вървим накуп и Димби да поглежда назад.

– Защо тъкмо аз?

– Защото ти ще вървиш отзад, Домби отпред, а аз по средата. Ще ме изпратите и ще се приберете.

– Може – съгласи се Домби, – защо не?.. Особено ако аз вървя по средата и ако минем най-напред покрай нас, понеже живея най-близо.

– Димби!

– Какво, Мокси?

– Не мога да разбера защо чувствавам нещо като страх. Сякаш нещо ме дебне тук или някъде другаде... Може и да ми се струва, но... – Мокси понижи гласа си. – Димби!..

– Какво, Мокси?

Мокси посочи с глава апаратурите върху тревата:

– Какво ще кажеш?

– А сега де!..

Какво ли може да представлява туй нещо, а? – прошепна Мокси.

– Това се питам и аз – прошепна Димби. – Домби, какво ще кажеш?.. Не ти ли се струва, че това нещо през цялото време стои до нас?

– Стои и дебне – прошепна Домби.

– Не поглеждай към него – прошепна Димби и тримата се обърнаха с гръб към магнетофона и камерата. – Да не помисли, че говорим за него.

Мокси се разтрепери и зешептя:

– Това нещо ми прилича на...

– Не споменавай името му.

– Но вие разбрахте на какво ми прилича, нали?

– Да.

– И на вас ли ви заприлича на същото?

– Трябва да се махнем – прошепна Димби, – но бавно, да не разбере. – Димби повиши глас и каза колкото се може по-нехайно: – Домби, смятам да се разходим някъде и пак да се върнем.

– Добре, Димби – отвърна високо Домби. – Да видим онова дърво и пак да се върнем.

– Какво? – зачуди се Мокси, който не бе разбрал нищо. – Защо да се връщаме?

– Ами добре е да се върнем – каза високо Домби. – Обикновено стоим тук.

– Понеже винаги се връщаме тук – каза високо Димби. – Колкото и да се разхождаме. Тук е много приятно.

– Що за глупоси! – ядоса се Мокси. – Защо да се връщаме при Чудовището?

– Шшт!

– Млъкни!

– Мокси – извика Домби, – разбери, че ако на теб не ти се връща, на мен ми се връща много.

– Боже мой, Димби, какво ще правим при Чудовището?

– Ааа, Мокси, никой не ти дава право да наричаш това добро нещо там Чудовище!

Мокси ги погледна недоумяващо в очите, а те се мъчеха да му смигнат, с леко поклащане на главата му сочеха назад. Магарето дълго време не разбираше нищо, но накрая се досети и изтръпна съвсем.

– Да не мислите, че ссамо вие ще се върнете? – рече внезапно то. – Аз ще се върна дори по-рано, защото тук ми е най-приятно. Изобщо тук е най-удобното място в цялата гора и просто съжалявам, че ще се разходим до дървото.

- Само до дървото! – настоя Димби.
- И се връщаме! – убедително подчерта Домби.
- Аз тръгвам! – извика Мокси и хукна.

Както убеждаваха онова нещо, че ще се върнат ей сега, Димби и Домби ускоряваха крачките си, после плюха на петите си и се понесоха. Да настигнат Мокси беше немислимо. Мокси вече изобщо не се виждаше и нямаше сила, която можеше да го спре.

В бързината Мокси и компанията бяха хванали пътеката, която ги изведе на Малката Полянка. Бягачият Мокси видя замисления гръб на Лиско и спря да си отдъхне. След него връхлетяха Димби и Домби. Тримата дишаха зачестено, искаха да си починат светкавично и побързи от светкавица, да се понесат нататък.

- Ей, какво ви става? – учуди се Лиско.
- Ти си непоносим! – ревна в лицето му Домби.
- Стига вече! – изкрещя Димби.
- Мокси, какво има?
- Засрами се! – изкрещя Мокси. – Съсипа ни!
- Така ли?
- Отново ни въвлече! – затюхка се Домби. – Слушай, този питон според теб кога е избягал?
- Преди няколко дни.
- От зоопарка?
- Италианския зоопарк – потвърди Лиско.
- И къде е сега?
- Никой не знае – отвърна бавно Лиско. – Видели са го край Мичурин, край Бургас, край Варна... Навсякъде. Някои го зърнали да плува в морето. Говори се, че запитал към Сингапур, но се върнал... Нищо не се знае. Питонът може да бъде навсякъде.

– И какво може да направи този питон? – заинтересува се Димби.
– Яде ли?

– Не – отвърна Лиско и бегълците сякаш си отдъхнаха, – той гълта...

- Какво гълта?
- Каквото му падне... Не яде, а гълта, разбирате ли?... Направо!.. Затова е опасен.

- Ох! – отчая се Мокси. – Видя ли каква беля ни докара?
- Аз ли?
- Моля ви се! – прекъсна ги Димби. – Вместо да се караме, нека ни се каже какво да правим!
- Казвай, Лиско! – настоя Домби.

– Какво да ви кажа – замисли се лисичето. – Точно по този въпрос разсъждавах, когато ме прекъснахте. От една седмица се чудя как да го хвана.

– Да го хванеш? – извикаха в ужас тримата.

– Да.

Прелетя ято косове, затъмни слънцето и временно засенчи полянката, изчезна към полето. Лиско го проследи с поглед и си представи, че притежава такава собствено ято... Не знаеше за какво може да му служи, но си представи, че ятото е негово и му се подчинява на заповедите.

– Значи искаш да го хванеш? – запита Димби.

– Да – отвърна отново Лиско.

– Защо?

– Да ми пази сянка.

– Питонът?

– Не, ятото.

Димби, Домби и Мокси се намръщиха, но не се учудиха, бяха свикнали с неочакваните хрумвания на приятеля си.

– А защо искаш да хванеш питона?

– Как защо?... Да спася човечеството. Цялото... Питонът може да бъде навсякъде. Тук глътне човек, там животно, на друго място птица, пак човек, пак животно...

– А магарета? – заинтересува се Мокси.

– Всичко!

– Видя ли каква беля ни докара? – сви се сърцето на Мокси.

– Аз ли? – учуди се лисичето. – Нали затова се мъча да спася човечеството... Ако го хвана...

– Пак човечеството! – отчаяно рече Димби. – Остави човечеството. Какво да правим ние?

– Щом казваш, че е навсякъде... – добави Домби.

– Чудни сте! – отвърна Лиско. – Хвана ли го, спасявам човечеството, вас и себе си!.. Това е едно голямо зло на свобода и трябва да се пипне за гушата.

– Ще го хванем!

– Ние – извикаха тримата.

– Както винаги ние – продължи спокойно Лиско. – Мисля си къде ли може да се скрие един питон. Нещо ми подсказва, че се намира в нашата гора, но къде точно... Преди малко ми хрумна, че питоните обикновено се крият в дупки.

– Откъде знаеш?

– Така мисля, макар да не знам какво точно представлява питонът. Затова трябва да бъдем бдителни – всичко подозрително може да се окаже питон.

– Ясно! – извика внезапно Мокси.

– Какво е ясно?

– Онова! – Мокси погледна многозначително Димби и Домби: – Нали?

– Точно така! – кимна Димби.

А Домби избърза:

– Лиско, ние бяхме цял час при питона!..

– А сега сте при мен? – засмя се лисичето.

– Той ни дебнеше – развълнува се Димби, но ние го изиграхме изведнъж.

– Лиско, слушай – започна да го уверява Домби. – Питонът е нещо наистина странно... Нямах си представа колко странно нещо... Винаги изглежда другояче.

– Нищо чудно – съгласи се Лиско. – Къде го видяхте?

– На Голямата Полянка.

– Цял час ни дебнеше! – рече Мокси.

– Това е интересно – каза повече на себе си Лиско. – Да, това е доста интересно. – Отново прие замислен вид. – Там ли го оставихте?

– Да!..

– Интересно!.. Много интересно! – Лиско се почеса. – Хайде!..

– Какво? – извикаха тримата.

– Да вървим! – Лиско вдигна бодро глава и извика: – Приключението започва!..

Димби, Домби и Мокси казаха нещо в хор, но какво – не се разбра. Те го започнаха на Малката Полянка при Лиско, а го завършиха под клоните на Кривия Дъб – тъй силно тичаха, почти по-бързо от звука. Профучавайки край дъба, от получената въздушна струя се откъснаха няколко листа.

Лиско бе останал на полянката сам. Предупреден за близостта на питона, самотата сега му тежеше повече от всякога, макар че това, което той наричаше самота, ние трябва да наричаме страх. И все пак лисичето тръгна към загадката. Отначало вървеше бързо, но колкото повече приближаваше до Голямата Полянка, толкова забавяше темпото, докато накрая започна да пълзи. Бавно, стъпка по стъпка, Лиско остави назад последния храст прикрытие.

Там, в средата на Голямата Полянка, върху тревата наистина лежеше нещо необикновено по форма. Изненада го неподвижността му. Успокои го само неговата не особена големина. По всяка

вероятност чудовището притежаваше способността да се свива и разпуска.

– Ей!.. Пст!

Мълчание. Животното не помръдна. Лиско направи две крачки напред.

– Питоне, ти ли си?

Нищо. Лиско пристъпи още малко напред.

– Не се прави на ударен!

– А бе, вие какво правите днес?.. Какви глупости говорите?

Лиско се озова зад храста.

– Глупако, защо бягаш?

– Ооо, Чими, здравей!

Лиско се показва отново.

– Какво ви е прихванало, питам? – чудеше се Чими. – Какво сновете насам-натам?

– Кой това? – запитва Лиско.

– Ти и твоите приятели... Те говорят глупости, а ти си говориш сам.

– Не си говоря сам – отвърна многозначително Лиско.

– Така ли? А с кого говориш?

– С един питон.

– Какво?

– С едно чудовище.

– Онова, черното?

– Да.

– Ръбестото?

– Да... След малко ще се опитам да го хвана. Махни се оттам, защото може да скочи.

– Това, дето го пипам?

– Бягай! Ще те изяде.

– Мен ли?.. Ха-ха!

– Бягай, ти казвам!

– Ако искаш да го пипна пак – рече весело Чими. – Ето, ще пипна това, бялото.

Чими натисна единия бутон на магнетофона.

– А! – възкликна радостно той. – Нещо спря да се върти!.. Сега – червеното.

Чими натисна червеното бутонче, магнетофонът изпищя, Чими също изпищя и изчезна. Естествено, че изчезна и Лиско.

На полянката остана само апаратурата. Магнетофонът говореше:

– Ти си наистина магаре!

– Но Лиско никога не ме е наричал магаре...

– Извинявай, ама си непоносим!

– Такъв съм и си го знам. Не мога да дам насока на един разговор... Освен това целият ми живот е свързан с него. Каквото съм правил, с него съм го правил... Ех, какво ли не сме правили с него!..

– И ние сме правили, но си мълчим.

– Че говорете!.. Защо мълчите?

Стушен в храста, Лиско слушаше това и онова, и другото, и по-другото, включително думата «подлец», с която го нарече Мокси, целия разговор и заговор заедно с решението да му натрият носа и мутрата, да го унищожат. През цялото време той се усмихваше, на места се смееше от сърце и извикваше: „Чудни са моите приятели!..“

Димби, Домби и Мокси пристигнаха на Третата Полянка, където спряха; повече не можеха да тичат – краката им не държаха, не им достигаше и въздух. Мокси се тръшна на тревата, а приятелите му седнаха на камъка. Мълчаха и дишаха ускорено.

– Голямо бягане му ударихме! – продума най-последно Мокси. – Димби, как мислиш?..

– Чакай да се съвзема.

– Как мислиш, колко време му трябва на един питон да погълне нещо?

– Зависи. Какво нещо?

– Нещо не толкова голямо.

– Горедолу колко?

– Едно нещо, да речем, голямо колкото Лиско.

– Аха... Колкото Лиско ли? Не знам, Мокси. Може би много време, може би малко.

– Но сигурно достатъчно, за да избягаме, нали? Защото, колкото и да ми е мъчно, а сигурно и на вас ви е мъчно, но съм сигурен, че Лиско вече е погълнат.

– Сигурно е погълнат – намеси се Домби.

– И на мен ми е мъчно – призна си Димби, – но по всичко изглежда, че е погълнат.

– Утешава ме само едно – въздъхна тъжно Мокси.

– Кое? – заинтересува се Димби.

– Че Лиско вече е бивал поглъщан. Не забравяйте, че е бил в стомаха на Синята акула и е свикнал. Друго нещо е, ако си свикнал да те поглъщат... А ние, като не сме свикнали, бягаме... Какво да правим.

– Повече не мога да бягам – заяви Димби.

– И аз – призна Домби. – Капнах!

– Веднъж да стигна в къщи! – въздъхна Мокси. – Ще се затворя и няма да излизам цяла година. През това време все ще се намери някой да улови питона.

– Сигурно – рече Димби.

– Страшно е да не знаеш къде се намира питонът – забеляза Домби. – Може да ти изскочи отвсякъде... Димби! Представяш ли си, ако изскочи сега?

– Не ми говори!

– Представете си, че туй мръсно чудовище изскочи сега, както сме уморени!

– Млъкни, Домби!

– Само казвам.

– Ако изскочи, имаме само един изход – рече Димби. – Чуем ли го, лягаме на земята и се правим на умрели. Чувал съм, че питоните, щом видят умрели неща, помирисват ги и си отиват да търсят живи.

– Така ли?

– Да. И това им е най-хубавото на питоните.

– Чувал съм подобно нещо – забеляза Мокси, – но за мечките. За питоните не съм чувал.

– Бъди спокоен – каза Домби. – Питоните се учат от мечките.

– Добре тогава – съгласи се Мокси. – Чуем ли нещо подозрително, лягаме и умираме. – Той огледа внимателно тревата. – Рече си избрах мястото за лягане.

Замълчаха. Всеки въздъхна тъжно. Спогледаха се.

– Какво? – обърна се Домби към Димби.

– Жалко за Лиско!

– Да – съгласи се Домби. – Добро лисиче беше.

– И умно – просълзи се Мокси. – Познавам го добре.

– Веселеше ни – просълзи се Димби – и ни въвличаше в разни приключения.

– А колко пъти е спасявал живота ни!..

– Вярно, дявол да го вземе!.. Обичаше да спасява. Прави каквото прави – все спасява... Сега пък тръгнал да спасява човечеството.

– Димби!

– Какво, Домби?

– За него спокойно може да се каже, че загина за човечеството.

– Да, Домби. Голяма слабост имаше да умира за нещо.

– И все се навираше някъде – било в стомаха на акулите, било в стомаха на питоните... Все в стомасите на големите животни.

Мокси, който в момента предпочиташе да слуша, се разплака.

– Успокой се, Мокси – рече Димби. – И на мен ми е мъчно, но какво да се прави?..

Той се извърна настрана и забърса очите си. Като махна длан от лицето си, видя как Домби също бърше очи.

– Разправяме си тук и плачем, но го изоставихме в най-голямата беда. – Домби не издържа и захлипа. – Сам. Срещу питон!

– Не знам как стана – захлипа и Димби, – но Мокси припна и аз... Не изтраях.

– Виновен съм – призна си Мокси. – Срамувам се, но какво да правя? Забелязал съм, при опасност нещо в главата ми казва: стой, бъди мъж, а краката ми тръгват самички, изведнъж. Получава се нещо такова – главата ми сякаш остава на опасното място, а краката ми са вече далеч... Виновен ли съм, че краката носят главата?

– Успокой се! – настоя Домби. – И с мен е така.

– И с мен е така – увери ги Димби, – но на Лиско и главата, и краката остават на опасното място.

– Оставаха – въздъхна Домби.

След настъпилото неловко мълчание Димби добави:

– Срам ме е.

– Млъкни!

– Защо, Домби?

– Защото и мен ме е срам.

– А аз не мога да си представя, че утре ще изляза на полянката, ще го извикам и той няма да се появи.

– Уви, Мокси! – съгласи се Димби. – Аз тръгвам!

– Къде? – учуди се Домби, като видя как Димби се изправя от камъка.

– Там, където погълнаха Лиско – отвърна Димби. – Ще заявя на този гаден питон, че го презирам.

– И аз – започна да се изправя Домби.

– Какво? – запита го Димби.

– Нищо. Ще се опитам да му кажа горе-долу същото.

– Ще му кажем, разбира се! – Мокси се изправи на крака. – Ето!

– Какво, Мокси?

– Сега пък се получава обратното!

– Какво се получава?

– Сега пък главата ми тръгва към питона, а краката не тръгват.

Иди ме разбери!..

– И с мен е така – призна си Домби.

– Тихо – прошепна Димби. – Не чувате ли нещо?

Към полянката бавно се приближаваше някакъв шум. Някой

напредваше към тях, тревата съскаше под него.

– Лягам! – заяви Мокси и се тръшна на земята. Димби и Домби се натъркаляха след него.

Погледнати отгоре и отстрани, тримата доста наподобяваха умрели предмети. Настъпи тревожна тишина. Едва-едва се чуваше съскането на тревата под тежестта на този, който се приближаваше. Разбира се, птичките продължаваха да си пеят. Малко ги беше еня, че след малко ще се случи най-страшното.

Режисьорът се появи първи, обърна се и извика:

– Идваш ли?

– Не идвам, а се влача!

– Постегни се малко!.. Тук има още една полянка.

– Интересува ме само полянката, на която оставихме нещата си.

– Ще я намерим, бъди спокоен.

Операторът се приближи бавно и замърмори. Той каза, че гората, в която са попаднали, е дяволска, че повече не мисли дори за камерата си, че вече иска само едно – да се измъкне от гъсталаците.

Режисьорът започна да го успокоява. Според него всичко щяло да се нареди добре: ще намерят и апаратурите, и ще се измъкнат. Но се съгласи, че работа едва ли ще свършат.

Когато се обърнаха изцяло към полянката, режисьорът се усмихна.

– Казах ли ти? – ободри се той. – Ето!

– Какво?

– Три спящи същества. – Той се приближи до Мокси и се наведе:

– Ей че симпатично спящо магаре!

– Умряло! – поправи го Мокси, без да мръдне.

– Не си умряло, щом говориш.

– Умрях преди малко – поясни Мокси, без да помръдне. – И те са умрели. Всички сме умрели.

– Да – потвърдиха едновременно Димби и Домби, без да шавнат.

Най-после се усмихна и операторът:

– Щом са умрели, остави ги.

Двамата си смигнаха и режисьорът отвърна;

– Добре, ще ги оставим.

Смигнаха си още веднъж и седнаха на камъка. Режисьорът измъкна цигари, запушиха.

– Още ли смяташ, че няма да намерим пътя? – запита режисьорът.

– А, защо? Ще се оправим. – Операторът просто демонстрираше бодростта си: – Вече съм спокоен.

– Да, но няма пукнато живо същество да ни каже къде сме.

– Ще почакаме – пое дим операторът. – Все ще мине някой.

– Ще мине, ама питонът! – обади се Мокси, разбира се, без да помръдне.

– Няма значение кой – отвърна режисьорът. – Важното е да ни покаже пътя към една полянка, където оставихме апаратурата си.

– Да не би да търсите Голямата Полянка? – запита Мокси в позата си на умрял.

– Може би – всмукна дим операторът.

Дълга пауза. Тишина с песен на птици.

– Направо по пътеката и мъничко встрани – осведоми ги Мокси, без да отвори очи.

Нова пауза. Режисьорът и операторът продължаваха да пушат. Чуваха се само песните на птичките.

– Благодаря! – рече най-после операторът.

Пауза. Появи се някакъв вятрец.

– Няма защо – отвърна неподвижният Мокси.

Режисьорът и операторът се протегнаха, операторът се прозя и отново започна да пуши цигарата си.

– Хайде де! – обади се неподвижният Мокси.

Пауза. Вятърът поклати високите листа на дърветата и замря.

– Какво? – запита спокойно режисьорът.

Нова продължителна пауза, след която прозвуча гласът на магарето:

– Няма ли да тръгвате?

– Че и ние да си тръгнем – поясни неподвижният Димби.

– Не се ли отегчихте? – запита неподвижният Домби.

Операторът направи таен знак на колежата си:

– Какво?.. Да тръгваме ли?

– Добре – съгласи се режисьорът. – Вече знаем пътя.

Представителите на телевизията угасиха цигарите и се изправиха. Огледаха се, откриха някаква пътека. Операторът облече якето си. Най-после тръгнаха.

Мина доста време, докато Димби повдигне глава, леко, едва забележимо. Домби отвори очи. Само Мокси продължаваше да се потайва. Той се държа до последната секунда като истински умряло същество.

– Димби, какво стана с тия нахали? – запита най-после той.

– Май че се метлосаха.

Димби се надигна още малко. Домби отлепи главата си от тревата.

– Димби, май че питоните бяха два.

– И на мен ми се стори така – потвърди Димби.

– А на мен ми се стори един, но двоен – увери ги Мокси, без да повдигне глава.

Димби, Домби и Мокси изиграха ролята си докрай. Изправиха се чак когато се увериха, че около тях няма никакво живо същество.

– Тръгваме ли? – запита Мокси. – Отивам си у дома.

– Всички си отиваме – рече Димби.

– Лягай! – прошепна внезапно Домби и се хвърли на тревата.

Натръшкаха се навреме. Представителите на телевизията отново видяха само три умрели същества и нищо друго.

– Ставай! – извика операторът.

Никой не помръдна.

Операторът се приближи до Домби и го ритна:

– Ставай!

Домби се вкочани. Той стана още по-умрял.

– Остави на мен! – рече режисьорът и нанесе на Домби един значително по-силен ритник.

– Все мен! – заизправя се бавно Домби. – Все мен бият!.. В историята с къртицата ме съсипаха, сега пак!..

Той притисна длани към удареното място.

– А, те са хора бе, Домби! – почти извика Димби, предварително сложил ръце отзад, на най-уязвимото си място.

– Хора, ама ритат! – оплака се Домби.

– Лъжеш! – ядоса се операторът. – Виж как ритаме!

Той му нанесе силен цирков ритник, така, както се ритат по манежите, с плясък на ръката по бедрото, без удар.

– Разбра ли как ритаме? – скара му се режисьорът.

– Да, ама помислих, че ме заболя.

Домби все още притискаше ръцете си „там“.

– Водете ни на Голямата Полянка! – заповяда режисьорът.

Тримата отказаха едновременно.

– Хайде – продължи режисьорът, – тръгваме!.. Там сме оставили някои наши неща. След това ще ни заведете при Лиско.

– Това пък хич няма да стане – поклати глава Мокси.

– Защо? – поиска да знае операторът.

– Лиско е вече изяден!

– Как изяден? – учуди се режисьорът.

– Той е глътнат – поясни Домби.

– Кой го е глътнал?

– Питонът.

– Какъв питон.

– Ще видите какъв! – рече Димби.

– Като глътне и вас! – добави Домби.

– Нас никой не може да ни глътне – отвърна операторът.

Мокси ги огледа с интерес:

– Защо? Да не сте негълтаеми?

– Много – засмя се режисьорът. – Ние сме доста негълтаеми.

– На питона ще му прилошее и ще потърси начин да се самоубие – поясни операторът.

Димби погледна Домби.

– Може – отвърна му Домби. – Има и негълтаеми предмети.

– Какво предлагаш? – запита Димби.

– Ами да ги заведем... Мокси, какво предлагаш?

– Не знам, с тях не ме е страх... Пък да ги заведем, а?

Представителите на телевизията вървяха по пътеката след Мокси. Пред всички вървеше Димби. Режисьорът и операторът се удивляваха на лекотата, с която водачите им намираха едва забележимото очертание на нишката по тревата и едва сдържаха радостта си, че отсега нататък задачата им се улеснява. Какво? Всичко е готово!.. Те вече работят. Намират се в центъра на събитията...

– В началото на полянката има една дупка – поясни Димби. – Трябва да се заобиколи. Тя води към една хоризонтална дупка, после в един лабиринт, а после в подземния дворец на Къртицата. Там е интересно, преди шест дни бяхме навсякъде, но отново не ни се влиза, затова заобикаляме.

Операторът чувствуваше как празните му ръце го сърбят за работа. Къде е сега камерата да заснеме тази дупка, да напъха всичко интересно в голямата черна кутия, където образите влизат, обръщат се

с краката нагоре и се запечатват, но черното става бяло, а бялото – черно и въпреки това всичко си остава вярно.

Димби спря в началото на полянката и направи знак с пръст за тишина. На полянката някой говореше. Операторът и режисьорът се спогледаха, Мокси вече търсеше начин да се обърне и да изчезне, но разговорът на полянката го заинтригува.

– Ами, добре е да се върнем... Обикновено стоим тук.

– Понеже винаги се връщаме тук. Колкото и да се разхождаме. Тук е много приятно.

– Що за глупости!.. Защо да се връщаме при Чудовището?

– Шшшт!

– Млъкни!

– Мокси, разбери, че ако на теб не ти се връща, на мен ми се връща много!

– Боже мой, Димби, какво ще правим при Чудовището?

– Аа, Мокси, никой не ти дава право да наричаш онова добро нещо там Чудовище!

И така нататък, до паническото бягство на тримата от полянката.

Представителите на телевизията бяха разбрали, че някой е включил магнетофона за възпроизвеждане. На лентата бе отпечатан ценен запис, не само птичи песни, а на финала ги порази гласът на самия Лиско, който разговаряше с някакъв си Чими.

Режисьорът изтича напред, прегърна магнетофона и го целуна с благодарност.

– Лиско! – извика високо той. – Чу ли?.. Това беше Лиско!..

– Разбрах! – отвърна операторът, който просто чувствуваше, че го тресе, и с треперещи ръце откопчаваше калъфа на камерата. – Успяхме, Ванка, успяхме!.. Вече стана интересно.

– Тук са, Виктор! – потупваше магнетофона режисьорът. – Запечатани!

Той искаше да прегърне и колегата си, и тримата водачи по пътеката, но се въздържа, пазеше сили за най-главното.

– Ей, чичовци, какво е това, което говори с нашите гласове? – запита Димби.

– И все глупости! – рече Домби.

– И най-много с моя глас – учуди се Мокси.

– Магнетофон!

– А не питон?

– Какво? – усмихна се операторът.

– Казвате, че това е магнетофон, а не питон, така ли?

– Да.

– Ясно! – отсече Мокси. – Магнепитон!
– С него се записват гласовете и музиката – поясни режисьорът.
– А това е камера – поясни операторът. – За снимане.
– А вие? – поиска да знае Мокси.
– Какво ние?
– Какво сте?
– А, ние сме от телевизията?
– Другарят е режисьор, а аз – оператор. Той се казва Иван, а аз Виктор.

Димби, Домби и Мокси помислиха малко и казаха едновременно:
– Чак от телевизията! Не може да бъде!
– Де да знаеш, Домби – рече Мокси. – Може да са и от телевизията. Както ги гледам...

– Какво както ни гледаш?.. – запита усмихнато операторът.
– Па може! – отсече Мокси. – Всичко става!..
Служителите на телевизията се засмяха.
– И за какво сте дошли? – запита Димби.
– По работа – отвърна режисьорът.
– Интервю – поясни операторът.
– Аха! – каза Димби.
– Аха, аха! – каза Домби.
– Уха! – каза Мокси. – Какво ли няма по света... Нали така?
– Да – съгласи се операторът. – Ще взимаме интервю.
– Ами то от нас само взимат – забеляза Мокси. – Никой нищо не ни дава.

– Ще вземем интервю главно от Лиско – поясни режисьорът. – Напоследък за него се говори доста. Искаме да го снимем и да го покажем на децата.

– Лиско?
– По телевизията?
– Да... Ще му зададем няколко въпроса.
– Да разкаже някой от подвизите си – поясни операторът.
– Но щом казвате, че е изяден...

Режисьорът погледна към тях изкриво и с насмешка.
– Море! – отсече Мокси.
– Моля?
– Ако това е магнетофон, а не питон, не ще да е изяден – поясни Мокси.

– Навярно си е още цял – добави Димби.
– Добре де, тогава какво чакате? – запита режисьорът.
– Не знам – отвърна Мокси.

– Ами доведете го!
– И ще го фотографирате?
– Да.
– Ей, този Лиско!.. Ами нас?
– И вас, разбира се!.. Може ли Лиско без вас?
– То се знае, че не може – отвърна Мокси. – Какво е Лиско без нас.

– Чичко режисьор, и мен ли ще покажете? – поиска да знае Домби.

– Да, Домби!.. И Димби, и Мокси!..
– Лелей, този знае имената ни наизуст! – учуди се Мокси.
– Чичко режисьор, този... Лиско, много ли е важен?
– Много, Домби... Повече, отколкото предполагаш.
– Дори повече – намеси се операторът.
– А знаете ли, че аз съм първият му приятел, магарето Мокси?
– Всичко знаем.
– Значи – поиска да се увери изцяло Димби – същият този Лиско, дете го виждаме всеки ден и ни докарва беди, който... Нашият Лиско?

– Да!

– Дете ни излага на смъртни опасности? – запита Домби.

– Да.

– Чичко, той е бил в гнездото на орела Каменар.

– Знам, Мокси.

– И в стомаха на Синята Акула!

– Знам, Димби.

– А знаете ли колко бой изядох заради него?

– Ще ни разкажеш, Домби... Остава да го доведете при нас.

Димби се усмихна.

– Няма ли да тръгнете?

– Ами, защо?

Домби се усмихна и смигна на Мокси.

– Все пак – обърна се режисьорът – ние... чакаме.

– Сега ще видите – усмихна се Мокси: – Едноо, двео, трио.

Всички:

– Лискооооо!

Тишина.

– Сега ще видите! – тържествено каза Домби.

Всички:

– Лискооооо!

Тишина.

– Не се обажда – рече операторът.

– Ще се обади – поясни Мокси.
– Интересно – забеляза Домби, – винаги се обаждаше... Еднооо, двете, три!

– Лискоooooooooo!

Тишина.

– Защо не се обажда? – запита режисьорът.

– Кой знае! – почеса се по врата Димби.

– Сега са го налегнали едни питони! – поясни Мокси.

– Какви питони? – учуди се режисьорът. – Какви питони бълнувате?

– В момента лови питони! – рече Димби.

– Винаги прави нещо – добави Домби. – Но ще го доведем.

– Хайде де! – настоя режисьорът. – Чакаме.

За всеки случай Димби извика още веднъж и тръгна. За всеки случай и Домби извика още веднъж, преди да тръгне. Мокси тръгна, без да извика. Мързеше го, а беше и уморен. За него днешният ден бе преминал в неочаквани кросове от полянка до полянка, като олимпийските шампиони. И все пак сега се дишаше леко. Оказа се, че питонът не е в тяхната гора, онова там излезе магнетофон и камера. С присъствието си представителите от телевизията доказаха, че няма нищо страшно. Ако беше страшно, какво щяха да търсят тук хора, и то какви – с апаратури, ехей!.. Специални.

Същото си мислеше и Димби, а почти същото се въртеше в главата на Домби. Той пък си казваше: всичко върви добре. Днешният ден е щастлив. Дори ритниците, които изядох, не бяха истински.

Леко нагарчаше само споменът за набраните стракове. Облегнат на своя пън, Лиско отново бе потънал в мислите си. Той въздъхна и се изправи. Започна да се разхожда, спря, тръгна, пак спря и се върна до пъна. Седна, замисли се, стана, пак седна. Този път за дълго.

Вече се чуваха гласовете на приятелите му, всеки друг би ги доловил, но не и лисичето. В такива моменти то сякаш оглушаваше.

Отнякъде изскочи Чими.

– Ей, твоичките отново се развикаха!.. Чуваш ли? Ей, глупако, твоите ореваха гората!

Лиско не трепна.

На полянката се появиха Димби, Домби и Мокси.

Домби побърза да изпревари всички:

– Лиско, телевизията!

– Търсят те!

– Един цял режисьор!

– И цял оператор!

– Ще те фотографират!

– Не бе, ще го снимат!

Лиско се обърна изцяло към тях.

– Димби!

– Кажи, Лиско!

– Домби!

– Кажи!

– Мокси, братко!

– Кажи, Лиско!.. Целият свят ще ни види!

Лиско се изправи и тръгна към тях. В очите му блестеше решителност:

– Готови ли сте?

– Да! – извикаха тримата.

Лиско добави възбудено:

– Нямате си представа какво приключение ни очаква!

– Велико! – призна Мокси.

– Целият свят ще заговори за нас! – извика още по-възбудено

Лиско.

– Да! – потвърдиха тримата едновременно.

– Човечеството ще бъде спасено! – подчерта тържествено лисичето.

Мокси почти щеше да го прегърне:

– Важното е да ни видят и да кажат: този там е Мокси, а този до него е Лиско. Славният Лиско, който се подава зад прочутия Мокси!..

– Това се казва приключение! – извика Димби.

– И без опасност за живота! – добави радостно Домби. – Ще разкажа как ме биха в лабиринта!..

– Ще му друснем и песен! – допълни Мокси.

Лиско бе щастлив, искаше да прегърне всеки поотделно, ох, как му се щеше да го направи, но не бързаше, за тая работа имаше време, стига всичко да мине добре.

– На работа, приятели! – рече той. – Нали знаете Отвесните Скали?

– Да! – отвърнаха тримата.

– И дупката, която зее в подножието им?

– Да! – отвърнаха съвсем ентузиазирани тримата.

Лиско се усмихна победоносно:

– Работата е от лесна по-лесна! – Той продължи с понижен глас:

– До дупката има един камък... Леко заоблен...

– Знаем го!

– Идеално! – зарадва се Лиско.

– И какво? – запита Мокси.

– Нищо! – смигна хитро лисичето. – Нищо... Ще го търкулнем и ще запушим дупката.

– Защо? – запита не толкоз радостно Домби.

– Бих свършил тая работа сам, но мисля, че няма да ми стигнат силите – отвърна Лиско.

На това място от разговора се получи нещо като неловка тишина. Димби, Домби и Мокси поглеждаха Лиско в очите, стараеха се да отгатнат нещо, но в тях имаше само решителност. Мокси поклати опашка.

– Значи – започна бавно той, – вместо да пеем пред телевизията, ще търкаляме камъни?

– Налага се – отвърна Лиско.

– Добре, а после? – нетърпеливо запита Димби.

– Е, после ще правим каквото щете! – отвърна Лиско.

– Добре де – обърна се Домби към приятелите си, – да търкулнем един камък там, на път към телевизията...

Димби посегна да се почеше, но се отказа:

– А толкоз ли е важно да запушим дупката при Отвесните Скали?

– Ами как да кажа... Не е толкоз маловажно.

– Чудна работа – рече Димби. – Била си е винаги отворена и сега – ще я запушваме.

– А бе то, ако само я запушваме – лесно, ами да не стане нужда да я отпушваме, защото отпушването е по-трудно от запушването – изказа опасения Домби.

– Прав си, Домби – съгласи се Димби. – Търкалял съм камъни и знам, че търкалянето е по-лесно от оттъркалването. Да оттъркалваш камъни е страшна работа.

– Лиско – предложи Мокси, – не е ли по-добре първо да се покажем пред телевизията, а после да запушваме?

– Не.

– Откъде знаеш?... Според мен по-трудно е да се покажем пред телевизията, а после запушването на дупки е детинска работа, ще си го вземем като десерт.

– Не!..

– Добре – съгласи се Димби. – Да не се разправяме.

– Да, но телевизията чака – възпротиви се Домби.

– Караме режисьорите да чакат заради една дупка – рече Мокси.
– Вместо да се притечем на помощ на другарите, които искат да ни покажат на света, ще запушваме дупки!

– Нямам нищо против да ги запушим – отново се съгласи Димби,
– но лошото е, че Лиско ми се вижда нещо съмнителен.

– Защо? – поиска да знае Домби.

– Ами не току-тъй ни кара да запушваме. Бас държа, че в дупката има нещо.

– Лиско, има ли нещо в дупката? – обърна се към него Домби.

– Искам да знам ще ми помогнете ли, или не! – отсече Лиско.

– Казахме, че ще помогнем! – отвърна Димби.

– В самото начало казахме! – смънка Домби.

– И то без да му мислим! – смънка Мокси.

– Само го усукваш! – впусна се в упреци Димби.

– Веднага се съгласихме, а той го усуква! – последва го Мокси.

– Вярно, че го усуках – повдигна глава Лиско и се усмихна, а след това добави бодро: – Хайде, тръгваме!.. Напред!..

Отвесните Скали се издигаха величествено в края на гората като крепост, никой никога дори и не е помислял да ги изкачва, защото, ако ги изкачиш – какво? – нищо, няма да ти го признаят, понеже в това време всички препускат към Монт Еверест, човек място не може да си намери по него, няма къде да стъпи от експедиции; ако изкачиш Монт Еверест, вестниците ще се пребият да пишат за теб, а кралицата на Англия ще те направи и сър, а тук няма кой да те види, пък и ти не можеш да обясниш какво е това Отвесните Скали. Рекламата за тая местност беше слаба.

Точно където скалите се съединяваха със земята, открай време зееше дупка, нито голяма, нито малка, от средните. На няколко метра от дупката се белееше също така среден на ръст камък, бял и леко заоблен, било от времето, било от ветровете. Някои разправят, че камъкът е тапата на дупката, изхвъркнала по неизвестни причини от нея, но дали е вярно, един бог знае. Бандата се измъкна от гората и внимателно се присламчи до камъка.

– Това е камъкът, нали? – запита Димби, сякаш досега не е знаел, че камъкът е този.

– Да – потвърди Лиско и помоли приятелите си да говорят тихо.

– А това е дупката! – каза Домби, сякаш досега не му е било известно, че дупката е именно тази.

– Това е – потвърди Лиско. – По-тихо!

– Не разбрах защо да говорим тихо – поиска да знае Мокси.

– Защото културните хора и животни говорят тихо – отвърна Лиско.

– Все пак – погледна го косо Мокси, – ако си намислил нещо не особено приятно, кажи.

Но Лиско имаше с какво да им запуши устата и каза:

– Забравих да ви кажа, че питонът, при който ме пратихте, беше много забавен.

– А, оказа се, че е най-обикновен магнетофон! – уж нехайно подхвърли Домби.

– Телевизионни глупости! – смутено отвърна Мокси.

– Та този питон говореше – продължи Лиско.

– Не му обръщай внимание! – рече Димби.

– Говореше с вашите гласове! – настоя спокойно лисичето.

– Така ли? – учуди се Домби.

– А! – каза Мокси, сякаш падаше от небето.

– И все против мен!

– Така ти се е сторило.

– Чух доста неприятни неща за себе си – продължи спокойно Лиско.

– Какво сега? – повиши глас Мокси. – За магнетофони ли ще говорим, или ще бутаме камъни?

Мокси се наведе бързо и старателно се хвана за камъка.

– Така де! – наведе се и Димби.

А Домби просто закипя от енергия и с намесата си веднага откърти камъка от мястото му.

Оказа се, че бутането на този объл, до известна степен нелишен от красота камък не е толкова трудно. Четиримата тикаха напред, Лиско с шепот направляваше посоката на движението, право съм дупката.

– Стоп! – прошепна по едно време той. – Да починем.

– Точно тук се почива – съгласи се шепнешком Мокси.

Лисичето се изправи, погледна старото място на камъка, после самия камък, а след това заби поглед в дупката. Приятелите му го поглеждаха с нарастващ интерес. Дупката вече привличаше вниманието им.

Четиримата бяха тъй увлечени в общото дело, че не усетиха нищо. Дори през ума им не минаваше да запазят по някакъв начин тила си, където вече внимателно се промъкваха режисьорът и операторът, въоръжени с апаратурите си. И камерата, и магнетофонът бяха заредени. Камерата засъска тихичко. През нейното око се виждаха гърбовете на Лиско, Димби, Домби и Мокси, камъкът и в дъното – дупката.

– Добре ли си? – прошепна режисьорът.

– По-добре не може да бъде – прошепна операторът. – Хващам всичко.

– Радвам се... Ще мина малко напред.

- Недей!.. Ловиш ли добре звука?
- Идеално, само че ако мина...
- Стой си, да не направим някой гаф!

Режисьорът се съгласи, знаеше, че колелата му има право – да се отива по-напред е безсмислено. Картината и звукът им бяха осигурени, храстът ги закриваше добре, едва ли някой би могъл да види окото на камерата между листата.

- Видя ли го? – прошепна операторът.
- Да – отвърна режисьорът.
- Какво, да не си разочарован?
- Очаквах нещо по-ярко, разбираш ли?
- Какво по-ярко? Лисиче!.. Като всички лисичета.
- Стори ми се дребничко.
- Ще порасне.

И Димби, и Домби, и Мокси умираха от любопитство, горяха от желание да задават въпроси, а през време на почивката имаше и удобни моменти за тази работа, но дебнеха още по-удобния момент, който не идваше и не идваше. Тримата се чувстваха гузни и разобличени от магнетофонния запис. Все пак Димби и Домби се надяваха, че първият въпрос ще бъде зададен от Мокси, и не се излъгаха. Мокси, който също чакаше най-удобния момент, не издържа и подведен от предчувствието си, каза:

- Лиско.
- Какво, Мокси? – прошепна лисичето, без да извърне поглед от дупката. – Искаш да питаш нещо?
- Е, да, но... без сръдни.
- Говори.
- Ще ми се да знам какво има в дупката.
- А, нищо.
- За първи път ми се случва да запушвам нещо, в което няма нищо.
- Но все пак – пристраши се и Домби – кое те накара да запушваш точно тази дупка?
- Разсъжденията.
- Моля? – не изтрая и Димби.

Лиско се обърна към тях, помълча, отправи им по един многозначителен поглед и каза:

- Ако някой е избягал отнякъде и ако този някой се намира някъде насам, той може да се скрие само в тази дупка и никъде другаде, тъй като тази дупка прилича на скривалище...

Димби, Домби и Мокси започнаха да треперят още в началото на обяснението, а към края зъбите на Мокси зачаткаха по познатия ни вече начин.

– Ллиско!

– Кажи, Мокси.

– Ппак лли?

– Починахме ли? – запита лисичето.

– Ллиско, ти май ззапочваш отново – обади се Домби.

– От ссамото нначало казах, чче е намислил ннещо – забеляза Мокси.

– Хайде! – подкани ги Лиско. – Губим време.

– Ще ккажжеш ли какво има в дупката? – настоя Мокси.

– Не се правете на ударени! – залови се Лиско за камъка. – Знаете какво.

– Не знаем! – отвърнаха тримата едновременно.

Лиско се наведе и заби задни крака в земята:

– Да побързаме, докато е вътре!

– Питонът ли? – запита Димби.

– Питонът! – отвърна му Домби. – Да бягаме!.. Къде е Мокси?

– Вече избяга – отвърна му Димби.

Двамата хукнаха към гората.

Лиско гледаше гърбовете им, искаше да ги извика, но не можеше да вика в момент като този, после Домби се спъна и се търкулна, но успя да хване крака на Димби, който също се търкулна, двамата се изправиха едновременно и гората ги погълна.

– Глупако, какво става? – изскочи отнякъде жабокът.

– Нищо, Чими.

– Както си стояха, глупаците драснаха!.. И друг път съм ги виждал да бягат.

– Това им е хобито – отвърна Лиско. – Чими, ще ми помогнеш ли?

– Какво ще правим?

– Ще търкулнем този камък до дупката.

– Защо?

– Правя една работа.

– А онези защо избягаха?

– Уплашиха се.

Чими се огледа:

– От какво?

– От камъка.

Чими огледа и камъка:

– Какво му е на камъка!.. Нищо му няма на камъка!.. Хайде!

Чими се наведе до Лиско и камъкът се отмести.

– Ти си славен жабок!

Камъкът се търкулна още малко и застана кажи-речи до дупката.

– Последна почивка – прошепна Лиско.

– Слушай, глупако, защо търкаляме тия камънаци?

– Говори тихо!

– Не мога тихо... Защо търкаляме камънаците?

– Чими, на теб мога да кажа спокойно. Знаеш ли защо избутахме камъка до дупката? Вътре има едно страшно чудовище, което избяга от Зоопарка.

– Какво чудовище?

– Десетметров питон!

Чими изпищя и хукна, в бързината погрешно влезе в дупката, но изхвърча като тапа и изчезна по посоката на Димби и Домби. Лиско извика след него и щеше да вика още, но адско хъркане от вътрешността на дупката го вцепени. Лисичето се окопоти и се сви зад камъка. Ослуша се. Нищо. Изправи се. Наведе се да избута камъка, но в този миг нещо вътре така изрева, че Лиско се намери в гората.

Тук беше приятно хладно, шумоляха листа, отвсякъде го обграждаше сигурност. Димби, Домби и Мокси лежаха на земята, почиваха след бягането и дори не го погледнаха.

– Какво става? – запита най-последно Димби, както си лежеше по гръб.

– Той е вътре! – отвърна Лиско. – Там, в дупката!

– Щом си починаем, ще бягаме отново! – изохка Мокси.

– Колкото може по-далеч – рече Домби през зачестеното дишане.

– Лиско, ще дойдеш ли с нас? – запита го Димби.

– Не знам – отвърна Лиско. – Все още не знам.

– Но за какво се мъчиш? Какво искаш?

– Ох! – въздъхна лисичето. – Не знам... Трябва да го хвана!

– Но защо бе, защо рискуваш живота си?

– Питай, че да ти кажа!

– Защо точно ти?.. Нека други.

– Искам аз.

– Глупак си, разбери го... Ти си един голям глупак.

– Знам.

– Тогава?

– Не мога, разбери... Сега човечеството е неспокойно. Ако научи, че питонът е уловен, ще се успокои.

– Пак човечеството!..

– Човечеството в това време си гледа кефа, яде си сладолед и други неща, а ти!.. – забеляза Мокси със затворени от умора очи.

– Това не ме интересува – отвърна Лиско. – Трябва да го хвана.

Той се изправи и решително тръгна към дупката. Щом излезе от гората, запълзя, приближи се до камъка и се притаи. Ръмженето от вътрешността на дупката не преставаше. Лисчето се хвана за камъка и напрегна силите си. Камъкът се помести. Още малко! Камъкът се помести отново. Още!.. Само двацет сантиметра!.. Тап!..

Белият заоблен камък прилепна като капак.

Лиско рухна, падна, а трябваше да стане и да бяга, тъй като в дупката питонът започна да ръмжи и да се хвърля срещу камъка. Чудовището се задавяше от ярост.

Опрям гръб на камъка, Лиско пое дъх и извика:

– Хванах го!.. Питонът е хванат!.. Елатеее!.. Всичкии!.. Хванах го.

Чими се появи и извика възмутено:

– Голяма работа!.. Хванал един питон и орева света!.. А сега да седнем да викаме!..

– Хванах го!..

Чими изруга още веднъж и изчезна.

На прилично разстояние от дупката вече стояха Димби, Домби и Мокси. Магарето стоеше на най-прилично разстояние.

– Нещо, така, да ти трябваме? – запита Мокси.

– Хванах го, Мокси!.. Димби, хванах го!

– Да се нуждаеш от помощ? – запита Домби.

– Хванах го, Домби... Вътре е!.. Реве и се мята!.. Елате да ви прегърна!.. И с него се справихме!.. Видяхте ли какво стана!.. Чуйте!

Някой изливаше злобата си с ръмжене.

– Добре ли си наместил камъка? – запита Мокси,

– Прилепна! – отвърна радостно Лиско. – Хванахме го!

Той прегръщаше и целуваше приятелите си.

– Е – отвърна скромно Мокси, – свършихме и тая работа, но падна бая треперене.

– Това е най-страшното ни приключение! – призна Домби.

– Вътре е! – ликуваше Лиско. – Ще се пукне от ярост, но е вътре!.. Чуйте го!

Замълчаха. Тишина. Нищо.

Мокси се замисли за нов крос до гората. Домби го погледна. Той следеше всяко негово движение с намерението този път да го изпревари.

Разтревожен, Лиско се приближи до дупката:

– Ей, вътре ли си?

– Вътре съм, няма как – призна си Питона. – Напоследък не ми върви и туй то!

– С нас шега не бива, разбра ли? – извика Димби.

– Разбрах – отвърна примирено Питона.

– Какво ще го правим? – заинтересува се най-после Димби.

– Това не е наша работа – рече весело Лиско. – За нея си има други служби...

– Стой там! – извика към Питона Мокси. – Стой, да ти дойде умът.

– Ще бягаш, а?

– Ох! – въздъхна Питона. – Избягах, няма как. И вие на мое място щяхте да избягате.

– Стой вътре за спокойствието на човечеството! – рече Димби.

– Ох, това човечество! – въздъхна Питона. – Какво ще ме правите?

– Нищо – отвърна Лиско. – Ще те предадем на Зоопарка.

– Сега пък Зоопарк!.. Сякаш не ми стигат другите неволи.

– Не се прави на ударен!.. Ще те върнем там, откъдето избяга.

– Само не там! – извика болно Питона. – Където щете, но не и там! Господарят ще ми тегли такъв пердах, че ще си забравя името.

– Ооо, име! – удиви се Лиско. – Питона имал име... Как се казваш?

– Хектор.

– Как?

– Хектор!

– Аз пък съм Лиско.

– Знам.

– Откъде знаеш?

– Чувал съм.

– Какво? – изненада се Лиско. – Ти ме знаеш?

– Уха!.. Че ти си известен.

Лиско преглътна това, което щеше да каже от радост, но по лицето му се разбра всичко.

– Извинявай, но трябваше да те хвана – рече Лиско. – Всички се безпокояха. Никой не можеше да си гледа спокойно работата.

– Добре де, добре!.. Щом е тъй...

– Разбери ме! – настоя Лиско.

– Ясно, няма как – отвърна Питона. – Като не ми върви...

– Моля те да влезеш в положението ми.

– Добре, добре!..

– Интересен Питон – обърна се Лиско към приятелите си. – Разбран.

– Гледай сега да се размекнеш – рече с тревога Мокси – и да го съжалиш.

– А, няма такова нещо.

– Море!.. Познавам те. Поласкаят ли те малко и...

– Мокси!

– Не ми разправяй!.. Домби, прибягай до режисьорите, докато не е късно. Ще покажем Питона по телевизията.

– Ще прибягам – съгласи се Домби, – защото нашият Лиско току-виж, че го... таковал...

– Като нищо ще го пусне!

– Затова ще прибягам, макар че имам мускулна треска.

– Стоп!

Всички се обърнаха. Режисьорът и операторът излязоха от прикритието си.

– Тук сме! – каза весело операторът.

– Отворете дупката! – заповяда режисьорът. – Виктор, пригответи се!

– Пречат на обектива.

– Не пречете на обектива!.. Димби, Домби и Мокси да махнат камъка!

Въпреки мускулната треска тримата поеха към гората, но операторът притича и застана на пътя им. Нямаше как, приятелите на Лиско се приближиха към дупката, изтеглиха камъка и бързо се скриха зад режисьора.

Камерата засъска.

Изненаданият Лиско не знаеше какво да прави – хората ли да гледа, или питона... Въпреки това постъпи благоразумно и застана зад магнетофона. Димби, Домби и Мокси стискаха здраво панталона на режисьора.

Напрегната тишина, камерата продължава да съска, дупката зее, все още нищо и...

От дупката бавно излезе кучето Хектор, навело засрамено глава.

– А! – възкликна Лиско.

Приятелите му не казаха нищо, само пуснаха панталона на режисьора.

– Какво е това? – объркано загледа лисичето. – Защо така?

Операторът снимаше съсредоточено, а колегата му внимателно насочваше микрофона на всички страни.

- Дълго ли ще ме снимате? – запита най-последно Хектор.
- Още малко – отвърна операторът.
- Това е телевизия! – осведоми го режисьорът.
- И всички ли ще ме видят? – заинтересува се Хектор.
- Да.
- Здравата загазихме!..
- Защо?
- Ще ме види и господарят.
- Е, няма как.
- Ще ме пукне от бой – натъжи се Хектор и внезапно извика: –

Не искам!

- Какво не искаш? – запита операторът.
- Не искам да се върна!
- Стоп! – отсече режисьорът. – Достатъчно.

Представителите на телевизията бяха доволни. Режисьорът взе Лиско в ръцете си и застана пред камерата.

– Нима не хванах питон? – запита съкрушено Лиско, като се оставяше да го гаят.

- Важното е, че те намерихме!
- Това значи ли, че наистина не хванах питон?
- Най-последно те открихме – ликуваше режисьорът. – Дори успяхме

да заснемем финала на последното ти приключение. Зрителите ще видят всичко.

- Да, но в момента съм объркан.
- Защо?.. Какво те тормози?

– Ами не виждате ли?.. Вместо Питона уловихме някакъв си Хектор, който бяга от лошия си господар.

- Да не е малко? – усмихна се режисьорът.

– Пълен неуспех! – продължи тъжно лисичето. – Къде е Питона и къде кучето!... Разлика от небето до земята.

- А защо искаше да хванеш Питона?

– Питона е самото зло. Такова опасно чудовище на свобода може да причини поразии. Никой не знае къде е, нито кога ще се появи, всички живеят в страх, не могат да си гледат работата.

- Ако изобщо е избягал.

Лиско го погледна:

- Моля?
- Някакъв питон не е бягал от зоопарка.
- В какъв смисъл?
- Оказа се, че е слух.
- Какво?

– Измислици.
– Така ли?
– Просто ти се чудя – продължи режисьорът. – Помислих, че се шегуваш. Някаква игра.
– Каква игра! Искях да хвана Питона.
– Но защо?.. Кое те кара да ловиш питони?
– Ей, вие наистина ли не разбрахте?
– Не. Може би стремежът ти да се навираш в опасности?
– Не знам – замисли се лисичето. – Може би... Не мога да отговоря... Но чувствавах, че трябва да го улова. Все някой трябваше да скочи върху него, да рискува... Както виждате, нищо не стана и се чувствавам неловко. Вместо опасното чудовище – симпатичното напласено куче Хектор.

– Според мен това е равносилно.
– Какво, какво?
– Куче или питон, все едно... Важното е, че си тръгнал срещу питон, а не срещу куче.
– Вие, хората, умеете да говорите глупости!..
– Защо бе, Лиско? Безстрашието ти не бе проявено срещу куче, а срещу питон...
– Как не!
– Слушай какво ти казват!.. Когато улови куче, ти всъщност улови питон. Викторе! Така ли е?
– Така е – отвърна операторът, започнал отново да снима.
– Така ли е, приятели? – обърна се режисьорът и към останалите.

– Точно така! – извикаха всички.

Щастливият оператор се въртеше на всички страни и снимаше ли, снимаше: героите, гората, полянката, облаците, всичко влезе в лентата, дори Чими, който се появи отново да ругае.

В ранните следобедни часове представителите на телевизията си заминаха. На полянката отново настъпи тишина. Мокси се прозя. Димби и Домби поседнаха на тревата.

В клоните пееха всички птици, целият певчески състав на гората; полъхна ветрец, натежал от аромати. Димби огледа небето и реши, че няма да вали. Когато нямаше какво да прави, Димби оглеждаше небето и се питаше ще вали ли, или няма да вали, винаги си отговаряше, че няма да вали, но понякога валеше и какво от това?

Домби помириxa въздуха. Стори му се, че ветрецьт ухае на диви ягоди. В такива моменти Домби се обръщаше насам-натам и търсеше диви ягоди, макар че никога не намираше, но беше чувал, че някои намират по други места и по друго време.

– Хайде! – каза най-после Лиско и се изправи.

– Какво? – настръхна Мокси.

– Към реката!

– Така може – съгласи се магарето и престана да пасе.

Тръгнаха, нали знаете как? Един след друг. Когато минаваха край Отвесните Скали, някой забеляза:

– Обзалагам се, че Хектор се е скрил в дупката.

– Нищо подобно! – извика някой от дупката.

– Сигурно ще живее там – предположи Димби.

– Да си живее – рече Лиско. – Всеки има право да живее.

– Не знам – забеляза Домби, като се отдалечиха, – но нещо ми подсказва, че занапред ще наричам това куче Питон, а не Хектор.

В ранните следобедни часове пъстървите и кленовете на Резедавия вир подскачаха, обхванати от дяволско опиянение. Четиримата стояха и ги наблюдаваха. Доставяше им голямо удоволствие.

– Ех! – извика внезапно Мокси. – Видя ли как подскочи Пъструшка.

– Видях – отвърна Лиско. – Всеки е свободен да си подскача.

– И да си повтаря глупостите, които му хрумват! – рече Димби, който вече се събличаше.

Лиско се усмихна и скочи в реката. След него скочи и Мокси. Както винаги на трето място се класира Димби. Заплуваха.

– Хубаво, нали! – извика Лиско.

– Хубаво е! – потвърди Димби.

– Мокси, какво ще кажеш?

– Не е лошо! – съгласи се Мокси.

Домби развързваше връзката на лявата обувка. Той си мислеше, че трябва да направи нещо с тия връзки, но кога?.. От приключения не му оставаше време. Най-после обувката падна на тревата. Домби погледна дясната, погледна водата и скочи с една неизута обувка в нея.

Лиско пое въздух и се гмурна към дълбочините. Премина през ятото на кленовете и слезе до любимия камък на пъстървите. Сгушена в подножието му, лежеше най-ленивата от всички пъстърви, Дебелата Кротушка. Лисчето я погали и си помисли, че светът е красив както отгоре, така и отдолу.

– Всичко му е красиво на този Свят! – изрече гласно Лиско на повърхността, докато поемаше въздух.

През капките на очите му небето се раздробяваше на кристали, а дърветата разцъфваха със златни и сребърни цветове.

